

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 'Οδός Προαστείου, αρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
λείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
κατανομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόου Μερουθέλ: ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτα-
τον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ
ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Π.
Πανῶ — Γεωργίου 'Ορέ: Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ, μετάφρασις Ι. Π.
Γεωργαντοπούλου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήγοντος τὴν 31^{ην} τρέχοντος τοῦ
5' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστο-
ρημάτων», παρακαλοῦνται, ὅσοι τῶν
κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι
νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ
κατὰ τὸ 5' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγ-
καίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν
αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ
πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητάς, ὧν ἡ
συνδρομὴ ἔλκει ἐν τῇ 30^ῃ πα-
ρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΘΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΣ

[Συνέχεια]

Πνοὴ ὑγροῦ ἀνέμου ἐπληξε τὸ πρόσω-
πόν της, διὰ νὰ δροισθῇ δέ, φλεγομένη
ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ τῆς προσδοκίας, ἀπε-
κόμβωσε τὴν ἐσθῆτά της, ἀνέπνευσεν ἐπὶ
στιγμὴν βαθέως καὶ ἔρριπεν ἐπὶ τῶν ὤμων
αὐτῆς τὸ ἐπανωφόριον καὶ ἐκ φιλαρεσκείας
καὶ ἵνα προφυλαχθῇ ἀπὸ τοῦ ψύχους.

Ὁ φύλαξ κύων ἔλειχε τὰς χεῖρας αὐ-
τῆς καὶ ἐπιμόνως τὴν ἠκολούθει μέχρι τοῦ
ἄκρου τοῦ κήπου. Εἰς μάτην ἡ Ἀγνή ἐ-
ζήτηε νὰ τον ἀπομακρύνῃ. Ἐκράτησε τότε
αὐτὸν πλησίον της ἀπὸ τοῦ περιλαίμιου.

Ἀνύψου ἤδη τὴν κεφαλὴν γρυλλίζων,
ὡς εἰ προησθάνετο τὴν προσπέλασιν ξένου.

Πέραν τῶν κήπων, οἵτινες κατέχουσιν
εἰς τὸ βάθος τῆς αὐλῆς ἀρκούντως εὐρὺν

χωρὸν, ὑπάρχουσι τάφροι πλήρεις ὕδατος
ἀρκούντως βαθεῖς, ἀποτελοῦντες οὕτω
σπουδαίαν προάσπισιν. Πρὸς δὲ τὸ μέρος
τῆς ἐπαύλεως ἡ προάσπισις αὕτη συμ-
πληροῦται ὑπὸ εὐρέος τοίχου, ὀλίγον ὑ-
ψηλοῦ, ἀληθοῦς προμαχώνος θεμελιωμέ-
νου ἐν τοῖς ὕδασιν.

Εἰς τὴν ἐξέχουσαν τοῦ τείχου, ἐκεῖνον
γωνίαν, πλησίον τῆς ἐπὶ τῶν τάφρων ξυ-
λίνης γεφύρας ὑπῆρχε καὶ φαίνεται ἔτι
εἶδος χαμηλοῦ πύργου, στενοῦ, οὐτινος αἱ
ἐπάλξεις ἡμικρειπωμέναι δεσπόζουσι τοῦ
ὅλου τείχους.

Ὁ πύργος οὗτος ἐχρησίμευε κατὰ τοὺς
προγενεστέρους χρόνους ὡς φυλακεῖον ἐν
περιπτώσει πολέμου πρὸς τοὺς πέριξ αὐ-
θέντας. Εἰς αὐτὸν ἀνέρχεται τις διὰ κλί-
μακος στενῆς λελαξευμένης ἐν τῷ βράχῳ.

Πρὸ πολλοῦ ὅμως ἄλλος ἦν ὁ προορι-
σμός αὐτοῦ. Τὸ κατώτερον μέρος ἦν πλη-
ρες ἀχύρου.

Ἡ Ἀγνή ἔφθασεν ἐπὶ τοῦ πύργου ἐκεῖ-
νου μετὰ τοῦ ὀχληροῦ αὐτῆς συντρόφου
καὶ ἀνέμεινεν.

Ὁ ἐνωμοτάρχης εἶχεν ἤδη διατρέξει
μετὰ τοῦ ἵππου του ἀρκούντως μακρὰν
ἀπόστασιν, ὅτε ἐσκέφθη νὰ ἐπανεέλθῃ ἐκεῖ
ὅπουθεν ἀνεχώρησεν.

Ἀναμφιβόλως δὲν ἠδύνατο ν' ἀφήσῃ
τοὺς Κερανδάλ ἐκτεθειμένους εἰς κίνδυνον
μυστηριώδη, ὃν ἠδύνατο ν' ἀποσοβῇ
διὰ μιᾶς λέξεως.

Πλησίον τοῦ χωρίου ἐμιμήθη τὸν δ' Ε-
στρέλ, προσέδεσεν εἰς τι δένδρον τὸν ἵπ-
πον του καὶ ἐπορεύθη πεζῇ πρὸς τὴν ἑ-
παυλιν.

Φθάς ὑπὸ τὰ παράθυρα ἐκεῖνης, ἣν ἐ-
θεώρει μνηστὴν του, ἔρριπεν ἐπὶ τῶν ὑε-
λωμάτων δράκκα ἄμμου καὶ ἐκάλεσεν:

— Ἀγνή!

Οὐδεὶς ἀπήντησεν αὐτῇ.

Ἐκάλεσεν ἐκ νέου.

Ἡ αὐτὴ σιγὴ.

Ἠλπιζεν, ὅτι τέλος θὰ ἠννόουν αὐτὸν
καὶ θὰ ἔβλεπε φῶς εἰς τὸ παράθυρον.

Ματαίᾳ ἐλπίς!

Ἐνῷ ἐσκέπτετο τί νὰ πράξῃ ἤκουσεν ἐ-

λαφρὸν κρότον βημάτων. Ἐπλησίαζέ τις,
ὕλακαὶ δὲ κυνός, κωλυόμεναι ὑπὸ θωπειῶν
φρονίμου χειρός, ἠκούσθησαν μακρόθεν ἐν
τῇ αὐλῇ τῆς ἐπαύλεως.

Ὁ ἄνθρωπος ἐφάνη τέλος καὶ, ἀφοῦ εἶδε
τὰ παράθυρα τῆς Ἀγνῆς ἐν τῷ σκότει, ἐ-
στράφη ἀποτόμως καὶ ἐπορεύθη πρὸς τὸ
ἕτερον ἄκρον τοῦ τετραγώνου, ὅπερ ἀπο-
τελοῦσιν οἱ τοῖχοι μετὰ τῶν τάφρων.

Ὁ Μισὸ ἀνησυχῶν ἠκολούθησεν αὐτὸν
ἐκ τινος ἀποστάσεως ἀκροποδητεὶ βαδί-
ζων.

Ὅτε ὁ ἄγνωστος ἔφθασεν εἰς τὴν ξυ-
λίνην γεφυρὰν εἰσῆλθεν ἐν αὐτῇ καὶ φθάς
εἰς τὸν πυλῶνα ἤκουσε φωνὴν τρέμουσαν,
ἣτις ἔλεγεν αὐτῷ.

— Εἶσαι σύ, Ροβέρτε;

— Ναί.

— Εἰσελθε.

Ὁ ἐνωμοτάρχης ἠσθάνετο τρεμούσας
τὰς κνήμας αὐτοῦ.

Εἰς τὴν θύραν, ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης,
ἀνεγνώρισε τὴν Ἀγνήν.

Βιαία ὀργὴ ἐπλήρωσε τὰ εὐρέα αὐτοῦ
στήθη.

Πῶς! ἡ κόρη ἐκεῖνη, ἣτις ὑπεδέχετο
μειδιῶσα σχεδὸν θωπεύουσα αὐτόν, ἣν ἐ-
θεώρει ἐρῶσαν αὐτοῦ, ὡς αὐτὸς ἤρατο ἐκεῖ-
νης! ἡ κόρη ἐκεῖνη, ἣτις διήγειρεν ἐν αὐτῷ
διαπύρους πόθους! ἡ κόρη ἐκεῖνη, ἣν ἐθεώ-
ρει σύζυγόν του, ἡπάτα αὐτόν!

Εἶχεν ἐραστήν!

Ἐνέπαιζεν αὐτόν, τὸν Μισό!

Βεβαίως τοῦτο ἦτο πολὺ δι' αὐτόν.

Εἶχε λοιπὸν δίκαιον ὁ κύρ Λεσγιδου
λέγων αὐτῷ νὰ δυσπιστῇ πρὸς μίαν Κε-
ρανδάλ!

Μία Κερανδάλ! δηλαδή, κατὰ τὸν δι-
καστικὸν κλητῆρα, μίγμα πάντων τῶν
ἐλαττωμάτων καὶ τῶν κακῶν ἐνστίκτων
καὶ ἔξω.

Ἡ Κερανδάλ ἐνέπαιζεν αὐτὸν οἰκτρῶς,
ἠδύνατο ὅμως νὰ τὴν τιμωρήσῃ. Θὰ ἔβλε-
πον τὴν ἐπαύριον κατὰ τὸ προσκύνημα
τοῦ Ἑλβέν. Ὁ κύρ Λεσγιδου εἶχε τὸ σχέ-
δόν του, αὐτὸς δὲ δὲν θὰ τὸν ἠμποδίζε νὰ
το ἐκτελέσῃ. Τοῦναντίον, θὰ ἐβοήθει αὐτόν.